

פרשת מסעי

ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה' (לג, ב)

ויש להבין למה האריך לכתוב את המקומות שמהם יצאו ולשם נסעו וצ"ב.

ונראה דהנה ס"ל לרבנן (זבחים יג, א) דאם הוליכו את הדם למזבח שלא לשם חטאת הקרבן פסול, ואף דמצי לשחוט בצד המזבח ולזרוק מיד, והיינו שאין ההילוך מצוה וחובה רק אמצעי לקרב את הדם למזבח, מ"מ כיון שעתה נעשה בתורת מצוה לכן שלא לשמה פוסל, ע"ש.

וחזינן דהילוך אף כשהוא אמצעי מ"מ כשא"א בלא זה חשיב מצוה, והנה ההולך ממקום למקום הלא עיקר כוונתו לבא למקום השני ואין ההליכה אלא אמצעי לכך, אולם שאני הדבר בהמסעות דבגמ' (עירובין נה, ב) איתא דדגלי מדבר כיון דכתיב בהו על פי ה' כמאן דקביע דמי (וחשיבי כעיר למדידת אלפיים אמה) ע"ש. ומבואר דכיון שהיה ע"פ ה' אי"ז כנסיעה והעברה בעלמא אלא כל חנייה חשובה בפ"ע כיון היא מצוה, וזהו דאמר קרא ע"פ ה' שהכל היה בכוונה מיוחדת ומלבד להגיע למחוז חפצם קיימו מצוה בעצם המסע לקיים רצון ה', ולזה האריך הכתוב לומר את כל המקומות דכ"א היה בגדר מצוה וקמ"ל שקיימו מצוה זאת בשלמות.

מקור: צפנת פענח